

SIMON HUGHES

**ALLEZ
ALLEZ
ALLEZ**

**Povestea din interior a renașterii
FC LIVERPOOL**
campioana Europei în 2019

Traducere din engleză de
Sorin Niculescu

Titlul și subtitlul originale: *ALLEZ ALLEZ ALLEZ.*

The Inside Story of the Resurgence of Liverpool FC, Champions of Europe 2019.

Autor: Simon Hughes.

Copyright © Simon Hughes 2019

All rights reserved.

Copyright © Publica, 2020 pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Hughes, Simon

Allez, Allez, Allez : povestea din interior a renașterii FC Liverpool, campioana

Europei în 2019 / Simon Hughes ; trad. de Sorin Niculescu. - București : Publica, 2020

ISBN 978-606-722-387-3

I. Niculescu, Sorin (trad.)

06

796

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA.

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

COPERTĂ: Alexe Popescu

REDACTOR: Corneliu Beldiman

CORECTORI: Paula Rotaru, Rodica Crețu

DTP: Dragoș Tudor

CUPRINS

Introducere: Nu renunța niciodată 7

SPERANȚĂ

1. Sunteți de rahat	21
2. În locul altcuiva	35
3. Cookie Monster	57

TRUDĂ ȘI RĂSPLATĂ

4. Lungul drum dinspre Giffnock	75
5. Fratele cel mare	95
6. În casa mea din Liverpool	111
7. Finalul din Moneyball	125

UMBRE ȘI DURERE

8. Oligarhi și șeici	151
9. Aruncă naibii odată	171
10. Căderea	187
11. Trent	217
12. Capitalismul dezastru	239

13. Dacă n-aș fi văzut atâtea bogății, aș fi putut trăi sărac...	271
14. Băiatul tăcut de la sat	289
15. Poate fi unul singur	307
16. Următorul căpitan	327
17. Este doar durere	353
18. Bucuria celei de-a șasea	363
Recordurile lui Liverpool în sezonul 2018-19	383
Mulțumiri	389

Introducere: nu renunța niciodată

Divock Origi nu mai jucase vreun meci pentru Liverpool în campionat de aproape șaisprezece luni și nu mai marcase vreun gol pentru club de nouăsprezece luni. În timp ce Liverpool se îndrepta spre finala Ligii Campionilor din sezonul 2017-18, el era împrumutat la Wolfsburg, unde doar șase goluri în 34 de meciuri indicau un sezon chinuitor. Echipa a evitat retrogradarea din Bundesliga abia în urma unui baraj, iar el a fost o dată înlocuit încă din prima repriză a unui meci contra lui Hoffenheim. Când s-a întors la Melwood, în vara lui 2018, Liverpool i-a prezentat ofertele de la Wolverhampton Wanderers și Huddersfield Town. Jürgen Klopp, managerul lui Liverpool, a încercat să-l convingă să o accepte pe cea din urmă, unde prietenul său David Wagner era la conducere. Alt împrumut ar fi putut reaprinde cariera sa, dar Origi nu a considerat că era în interesul său să intre în altă luptă pentru evitarea retrogradării. Apoi, chiar la finalul ferestrei de transferuri din vară, a venit Everton: un transfer definitiv dincolo de Parcul Stanley. Dacă prețul ar fi fost corect, Origi ar fi plecat. Însă el a rămas și a decis să lupte pentru locul său în echipă.

Origii, ai cărui părinți au venit din Kenya în Belgia în 1992, când tatăl său, de asemenea un atacant, a semnat cu KV Oostende, și-a analizat din nou opțiunile la începutul lui decembrie. În precedentele trei luni a avut o singură apariție pentru Liverpool – din postura de

1

Sunteți de rahat

Importantele cuvinte de la deschiderea noului sezon au fost transmise de Ben Tollitt, un mijlocas de bandă de la Tranmere Rovers, fan al lui Liverpool, care trei ani mai devreme juca în al unsprezecelea eșalon al fotbalului englez, la Widnes, un oraș pasionat de rugby și care are o centrală electrică.

După ce a urcat trei niveluri dintr-o singură mișcare, în urma semnării unui contract cu Skelmersdale United, Tollitt a fost remarcat de antrenorul echipei Portsmouth, Paul Cook. Precum Tollitt, Cook și-a început cariera de jucător prin circuitul nesigur al campionatului amator din Merseyside, acolo unde cluburile sunt ascunse în umbra lui Liverpool și Everton. Deși avea să încheie sezonul 2018-19 aproape de revenirea în fotbalul profesionist, acolo unde pare să fie la nivelul său natural, în National League, la Wrexham, Tollitt inițial mersese la Tranmere pentru a fi mai aproape de casă.

Tranmere ajunsese din nou în campionatul profesionist, prima dată după patru ani, promovând în urma unei finale dramatice de play-off în care fundașul

stânga Liam Ridehalgh a fost eliminat după doar 48 de secunde în meciul de pe Wembley contra lui Boreham Wood, echipă cu o asistență medie de 600 de spectatori, care ar fi devenit fără îndoială cel mai mic club din primele patru divizii, dacă ar fi reușit să promoveze în locul lui Tranmere.

O echipă care la începutul anilor 1990 a fost aproape să ajungă în Premier League, Tranmere a avut reputația de a fi o specialistă a cupelor sub conducerea lui John Aldridge, fostul atacant de la Liverpool, iar în anul 2000 au pierdut finala Cupei Ligii în fața lui Leicester City. Retrogradări succesive în 2014 și 2015 au adus teama că echipa s-ar putea scufunda, însă sub conducerea lui Mark Palios, cândva director executiv la Federația Engleză, clubul a revenit acolo unde simțeau că îi este locul.

Tollitt era dornic să-l trimită pe Loris Karius la locul său. Călătorise la Kiev unde, cu șase săptămâni înainte, Karius comisese două greșeli care duseseră la golurile lui Real Madrid în finala Ligii Campionilor, cel mai urmărit meci la televizor din istoria clubului. La primul gol în care a fost implicat, Karius a părut să nu simtă prezența deloc discretă a înaltului atacant Karim Benzema, 1,85 metri, hotărând să arunce mingea, iar de acolo Real Madrid a trecut în avantaj. A doua sa greșală a venit la șutul lui Gareth Bale de la 25 de metri, mingea alunecând printre degetele lui Karius. Scorul final a fost 3-1 pentru Real Madrid. Cu un portar mai bun, Liverpool ar fi putut deveni campioana Europei pentru a șasea oară.

Medicii lui Liverpool aveau să pretindă că Loris Karius a suferit o contuzie după ce Sergio Ramos s-a ciocnit de el la un corner, aplicând parșiv și periculos cotul său stâng în tâmpla germanului. Ramos înche-

iașe puțin mai devreme seara lui Mohamed Salah, jucătorul din echipa lui Liverpool care purtase pe umerii săi speranțele și visurile clubului după un sezon al recordurilor în care marcase 44 de goluri.

Totuși, în uluiala de după dezamăgirea imediată, detalii semnificative privind accidentări la creier nu au fost disponibile, iar discuțiile despre rolul lui Ramos au fost în totalitate legate de Salah, astfel că orice altceva a făcut spaniolul în acea seară a căzut în plan secund. Karius era deja considerat veriga slabă a acestei echipe. Cariera sa la Liverpool începuse cu optsprezece luni înainte, când a trimis o minge în corner în urma unei degajări din propriul careu de șase metri la un meci cu Sunderland. Fusese adus pentru a-l înlocui pe Simon Mignolet, însă i-a luat mult timp lui Karius să-l convingă pe antrenorul care l-a adus că era pregătit să joace în locul belgianului. Când s-a decis că perioada lui Mignolet s-a încheiat, după greșelile comise în remiza 3-3 cu Arsenal, Karius a primit șase luni pentru a demonstra că-l poate înlocui, iar pe finalul sezonului 2017-18 au apărut semne că Loris Karius simțea presiunea – deși nu a devenit niciun moment un subiect de discuție, deoarece mașinăria Liverpool continua să huruie prin Europa. În a doua manșă din semifinalele Ligii Campionilor, la Roma, Karius a lăsat să-i scape două goluri, arătând agilitatea unui jucător de crichet cu picioare șubrede, într-un meci al veteranilor.

Pe drumul lung și costisitor spre casă, de la Kiev, mii de suporterii precum Tollitt ajunseseră la concluzia că, deși aveau compasiune pentru Karius și pentru experiența sa chinuitoare, care în cele din urmă îi va defini cariera, Liverpool avea neapărat nevoie de un înlocuitor.

Karius nici nu s-a ajutat pe sine, judecând greșit atmosfera când a lansat un clip video promoțional spre finalul lunii următoare, în care apărea alergând pe o plajă din California precum David Hasselhoff, gata să salveze ziua, deși nu trecuse mult timp de când o distrusese pe cea a multor oameni, cu doar câteva săptămâni înainte. Era un tip arătos, blond, în vârstă de 24 de ani, cu contracte de modelling, care lăsa impresia că era extraordinar de încrezător în el însuși. La Manchester City, unde își făcuse junioratul înainte să revină în pânțele Bundesligii, la Mainz, antrenorii de acolo – precum și unii dintre colegi – erau fascinați de simțul său de poziționare, în stilul lui Lehmann, care se traducea pentru cei care credeau în el printr-o aroganță sănătoasă, însă într-o totală deziluzie pentru cei care nu aveau încredere. Trebuie spus că nu a fost vreo surpriză pentru acei antrenori din primele sale zile, când Karius a devenit foarte activ pe rețelele sociale. „Când era puști, mereu ieșea în evidență”, a spus un antrenor. „Dar mă întreb dacă nu cumva încearcă, de fapt, să-și ascundă propriile insecurități”, spunea altul.

Primul meci amical al lui Liverpool din presezon a decurs fără incidente, o victorie facilă cu 7-0 la Chester. Au fost însă mulți oameni care au urmărit meciul de la Tranmere: un număr mare de spectatori, mulți jurnaliști prezenți și o atenție mai ridicată – o peluză uriașă în spatele lui Karius pe Prenton Park. Cupa Mondială ajunsese abia la faza semifinalelor, iar sezonul intern era deja în desfășurare în ceea ce privea pregătirile. Parcă nu fusese o distanță confortabilă între ceea ce pățise Karius la Kiev și următoarea sa apariție publică. Mirosul ierbii proaspăt tăiate poate aduce optimism fotbaliștilor: un nou sezon, un start

proaspăt. Totuși Karius părea că nu va putea scăpa niciodată de trecutul său: va fi ținut minte totdeauna ca fiind portarul care a pierdut pentru Liverpool trofeul care face legende chiar și din jucători mediocri.

Stătea acolo, singur, cu mâinile în șolduri și capul plecat, privind în jos după ce nu reușise să blocheze șutul feroce din lovitură liberă trimis de Oliver Norburn, permițând lui Tranmere să reducă din diferență și să facă scorul 3-1. A avut în total cinci atingeri și de două ori a scos mingea din poartă, deoarece Tranmere a mai marcat, mai târziu, un gol. În spatele său, peluza de pe Prenton Park se tăvălea de râs. În fața sa, Tollitt venera și blestema, în același timp, prezența sa.

Karius nu va mai putea vreodată să câștige.

Lacrimile din interiorul Stadionului Olimpic din Kiev nu au curs doar pe tricourile deja ude de transpirație ale jucătorilor de pe teren. Aproape de linia de centru, în spatele băncii tehnice a lui Jürgen Klopp, stăteau doi membri ai familiei care călătoriseră în Ucraina pentru a-l susține pe Loris Karius. Imaginea mamei sale privind în gol, încercând să nu mai vadă meciul care încă era în desfășurare, în timp ce o ținea în brațe pe prietena lui, care plângea cu suspine, a făcut-o pe soția lui Klopp, Ulla, să treacă în mai multe rânduri pe la ele pentru a încerca să ofere o consolare. După fluierul final, în timp ce Karius era întins pe iarbă, cele trei femei – toate legate de disperarea tuturor, toate din aceeași regiune din sudul Germaniei – stăteau acolo, îmbrățișate.

Klopp a reacționat în singurul mod pe care îl cunoaște în fața unei dezamăgiri. A revenit la hotel. Și-a întors șepcuța cu spatele în față și, în timp ce se îmbăta, a ajuns să cânte alături de un tip care purta

un tricou cu Liverpool, a cărui poreclă te duce inițial cu gândul la cabaret.

Andreas Frege – sau Campino, așa cum este cunoscut – s-a născut la Düsseldorf, însă mama sa este englezoaică. S-a îndrăgostit de clubul condus acum de Klopp după ce Liverpool a învins pe Borussia Mönchengladbach în finala Cupei UEFA din 1973. Fotbalul era o pasiune a lui Campino, însă talentul său venea din muzică, iar Klopp a devenit fan al trupei sale, Die Toten Hosen – în traducere directă „Pantalonii morți”. El și Klopp au devenit buni prieteni. Împărtășesc opțiuni sociale și politice, acest fapt explicând, în mare parte, de ce Klopp a devenit antrenor la Liverpool, nu la Bayern München. Campino credea mai mult în muzica punk decât în spectacolele de cabaret. Trupa sa nu a apărut doar pentru a promova anumite cauze, însă era pregătită pentru a juca și acest rol. „Pantalonii morți” au luat poziție împotriva xenofobiei și rasismului, au susținut organizația Greenpeace într-o campanie pentru a pune capăt testelor nucleare și, deși Klopp a colaborat cu PETA, nu a mers atât de departe precum Campino, care a pozat cândva fără haine pentru a promova campaniile acestui grup care luptă pentru drepturile animalelor. Printre inițiativele recente legate de dominația lui Bayern în fotbalul german, Die Toten Hosen au lansat un cântec în anul 2000, plin de antipatie. În cântecul „Bayern”, Campino tipa: „Multe lucruri se pot întâmpla / Multe lucruri pot trece / Însă un lucru îl știu cu siguranță. Niciodată în viața mea nu voi merge la Bayern! (Niciodată nu voi fi de partea mizeriei de Bayern!)”

În ciuda celor două ocazii de a urma drumul la care visează aproape orice antrenor german, Klopp a văzut lucrurile în mod diferit. Și-a dorit să construiască ceva

cu adevărat memorabil, nu doar să fie un alt antrenor care să dirijeze, distant, timona lui Bayern și apoi să fie demis când jucătorii se întorc împotriva lui sau când conducătorii clubului conspiră pentru a se salva pe ei înșiși.

Pentru Klopp, Kiev s-a simțit ca o nouă ocazie ratată de a-și marca întreaga muncă de la Liverpool cu un prim trofeu, cel mai important dintre toate. În două sezoane și jumătate petrecute la Liverpool, a pierdut trei finale, dar a readus clubul de două ori în Liga Campionilor, competiție în care echipa ajunsese doar o singură dată în șapte sezoane înainte de sosirea sa.

La Melwood, la doar câteva zile după amicalul cu Tranmere, în care Karius a dat din nou cu bâta-n baltă, Klopp nu avea atitudinea cuiva care să fi fost marcat de trecutul recent, nici nu dădea impresia că nu știa cum să ducă clubul mai departe. Klopp petrecuse vara în Ibiza. Era bronzat, bărbos, suplu și înprospătat. Nu mai urmărise în detaliu finala recent disputată. Când echipa ta își pierde cel mai important jucător, pe Salah, după doar un sfert din meci, când echipa ta primește un gol din foarfecă din partea unui jucător trimis pe teren cu doar 90 de secunde înainte, când echipa ta – mai exact portarul tău – mai încasează două goluri din cauza unei contuzii, sau poate că nu, îl compătimentești pe Klopp și-ți dai seama de ce nu are sens să mai agonizezi cu privire la ce se putea întâmpla: ce altceva mai putea merge prost? „Sunt secvențe... nu are sens să ne mai gândim, vă spun sincer”, a declarat el când a fost întrebat cât de mult reflectează.

Klopp îl susținea pe Karius deoarece acceptase că o contuzie ar fi putut juca un rol în evenimentele care îi vor defini întotdeauna cariera de fotbalist. Klopp are compasiune. Totuși rămâne un antrenor de fotbal cu

viziuni puternice și, chiar dinainte de Kiev, fuseseră identificate alte ținte pentru postul de portar. Chiar și o victorie a lui Liverpool în Ucraina nu i-ar fi salvat postul lui Karius, indiferent ce rol ar fi jucat în acțiunea blestemată – așa cum rolul crucial al lui Jerzy Dudek în miracolul de la Istanbul, cu treisprezece ani în urmă, nu i-a salvat cariera la Liverpool, Pepe Reina fiind adus în locul său la scurtă vreme după aceea.

Așa cum spusese, Klopp știa că, într-o vilă din Sardinia, Alisson Becker se pregătea să plece spre Merseyside. Portarul de la AS Roma primise cu doar câteva luni înainte șapte goluri în cele două manșe ale duelului cu echipa care acum voia să-l cumpere, Liverpool ajungând în finala Ligii Campionilor după un succes cu 7-6 la general. Chelsea era, de asemenea, interesată de brazilian – la fel și Napoli, dar hotărârea lui Klopp a fost subliniată de suma-record de transfer pe care era pregătit să o plătească. Karius costase pe Liverpool doar 4,75 milioane de lire sterline cu doi ani înainte, dar acum Becker – care este cu optsprezece luni mai vârstnic – a costat de cincisprezece ori mai mult, iar asta a reprezentat un record mondial care a rezistat doar două săptămâni, până când Chelsea a înțeles că Liverpool a modificat rata de schimb a unei poziții pe care Klopp o aprecia extrem de mult și așa vor fi ținute minte de-a lungul istoriei astfel de momente.

Liverpool a pregătit anunțul unui nou transfer cu multă prudență, un detaliu mai puțin așteptat din partea unui club care, nu cu multă vreme în urmă, greșise foarte mult în perioada de transferuri – cu doar o vară în urmă, s-a aflat că Virgil van Dijk, atunci la Southampton, s-a întâlnit cu Klopp într-un hotel din

Blackpool, iar dezvăluirea a dus la amânarea oricărui acord pentru șase luni.

Însă, de această dată, înainte de încheierea multor zile după revenirea de la Kiev, Liverpool adusese un nou mijlocăș fără a apărea anterior vreo speculație sau vreo mențiune a numelui său.

Fabinho era un fotbalist în vârstă de aproape 25 de ani, nu foarte tânăr pentru a fi nevoie de o lungă așteptare până când să aibă un rol-cheie în echipă, dar cu suficientă experiență pentru a aștepta din partea sa un impact încă din primul sezon. Jucase un meci pentru Real Madrid în adolescență, apoi își schimbă poziția pe teren la Monaco, unde fusese reciclat din postul de fundaș dreapta într-un rol mai central, înălțimea sa și energia dată de forță recomandându-l pentru o poziție creativă la mijlocul terenului. În 2017 a devenit, surprinzător, campion în Liga 1, precum și principalul executant al loviturilor de pedeapsă la Monaco, adunând de asemenea și primele selecții la echipa națională a Braziliei. A fost oferit de două ori lui Manchester United, echipă care a doua oară l-a dorit, după ce prima dată îl preferase pe Nemanja Matić datorită trecutului lui José Mourinho alături de sârb, la Chelsea. Când a apărut din nou ocazia de a merge pe Old Trafford, Fabinho fusese deja convins de Klopp că Liverpool era locul unde își dorea să meargă. În schimb, United a adus un alt brazilian, pe Fred, care fusese selecționat în echipa Braziliei pentru Cupa Mondială din 2018 în locul lui Fabinho.

Vorbea puțin, dar picioarele lui lungi, în timp ce se întindea de pe un scaun de piele aflat în lojele de pe Anfield, la jumătatea lui iulie, au oferit o mostră a prezenței lui Fabinho. Fusese mai greu pentru el să-și consolideze locul în echipa națională, deoarece nu